

**Posudek bakalářské práce Veroniky Šumové s názvem
Design vzdělávací aktivity ve firmě**

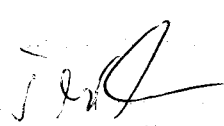
Posuzovaná bakalářská práce se zabývá velice frekventovaným a oblíbeným tématem, které je však autorkou pojato osobitým způsobem. Celý text má dobrou formální i obsahovou úroveň a je až na výjimky (občasné chyby v diakritice, překlepy na str. 40, 63 apod.) prost výraznějších jazykových nedostatků. Jinak solidní sloh je nicméně místy rozmělněn až beletristickými úvahami, díky kterým text zbytečně nabývá na objemu, nehledě na skutečnost, že v práci tohoto typu by se autorka k podobnému stylu psaní měla uchýlovat pouze v odůvodnitelných případech. Rovněž některým v současnosti oblíbeným slovním obrátům, byť jsou ve firemním prostředí oblíbené a rozšířené, se autorka měla vyhnout (např. uširvoucí spojení „komunikovat něco“ na str. 36). Celkově se dá říci, že určité zhuštění (obsahové i stylové) výkladu by celému textu rozhodně prospělo. V Soupisu bibliografických citací je uvedeno 18 pramenů, přičemž 3 z pramenů jsou cizojazyčné.

Autorka se ve své práci pokusila o celkový souhrn ústředního tématu v mnoha jeho aspektech. První kapitola přináší spíše teoretický pohled, včetně rozboru některých základních pojmů a přiblížení historického vývoje péče o lidské zdroje. Autorka zdůrazňuje nutnost a výhody soustavného rozvoje zaměstnanců, stručně uvádí i základní rozčlenění a jednotlivé prvky tohoto cyklu. Některá zde uvedená tvrzení jsou ovšem poněkud zjednodušující a rozhodně nemají všeobecnou platnost (např. str. 12: „... současní zaměstnanci se dnes nechtějí příliš vázat k jedné firmě“). Koncept evaluace J. Kirpaticka, uvedený na str. 20, má pozměněnou podobu a není totožný s originálním členěním. Výrazným pozitivem, typickým pro celý text, je naopak snaha o kritický pohled na reálný stav, jakož i pokusy autorky o vlastní pohled. Tyto osobní komentáře by však přesto byly průkaznější, kdyby nacházely oporu v konkrétních autoritách či analýzách (např. pasáže věnované zkušenostnímu učení, přímému vlivu spolufinancování vzdělávání na zvýšenou aktivitu apod.).

Druhou kapitolou začíná autorka podrobně rozpracovávat titulní téma práce, tj. přípravu vzdělávací akce. Postupně se zabývá všemi podstatnými detaily, jakými jsou např. cíle vzdělávání, cenová kalkulace, účastníci, stanovení metod, forem apod. Atraktivita a přístupnost výkladu je ovšem místy dosaženo na úkor přehlednosti a systematičnosti, takže např. v pasážích věnovaných stanovení a formulaci cílů se autorka široce rozepisuje o jediné, byť nejrozšířenější možnosti (rozhovor), zatímco ostatní alternativy ponechává stranou. Kapitola 4.2 se ve svém pojetí jeví z mého pohledu jako zbytečná, svou fragmentálností nemá žádnou vypovídací hodnotu. Poněkud více povrchní a obecné jsou i kapitoly věnované komunikaci a didaktickým formám. Mimochodem... dá se skutečně kategoricky tvrdit, že kombinovaná forma je oblíbená až v poslední době (str. 50)? Výrok, že M. Knowles byl jedním z prvních, kdo oddělil vzdělávání dospělých od pedagogiky a nazval nově vzniklý obor andragogikou, je potom zcela mylné a příliš nesvědčí o autorčině předchozím andragogickém vzdělání. Naopak velmi zajímavá, byť ne příliš rozšířená, je uvedená typologie účastníků. Zvláštní zmínku si zaslouží i případové studie, které tvoří přílohy práce.

Z celé práce je zřejmé, že autorka se v dané problematice velmi dobře orientuje. Kladem celé práce je zajímavé téma a především deklarovaná zkušenost a vlastní názory. Mezi negativa bych zařadil nepříliš vhodně zvolený jazyk, menší systematičnost výkladu a především příliš široký záběr, jehož výsledkem je místy určitá fragmentálnost a povrchnost. Přesto k práci nemám z formálního ani odborného pohledu žádné zásadní připomínky. Domnívám se, že ji lze považovat za vyhovující, a proto ji doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 30. srpna 2008

 7-2
PhDr. Michal Šerák, Ph.D.